

О, аз съм отмъстен: днес виждам окол себе
 Родени нови поколения, които
 Не плашат се веч името ти като чуват;
 Свободни хора ражда само свободата.

Младият рудничар.

Но ний не сме свободни. Слънцето, което
 Показва се на побелелото небе
 И буди всека жива твар да му се радва,
 Не и за нас изгрева. Не за нас разливат
 Благоухания сънливите поля
 И в лесовете пеятъ извори и птици.
 Нас живи черната земя погълна в себе,
 Разтворила ни е утробата си нема,
 Където време се, дълбаеме и ровим
 Като къртици ний от люлката до гроба.
 Подземната и вечна нощ е нашия ден,
 Ден на тегло и труд. Студеното мълчане
 Под влажни сводове безчувствено поглъща
 На чуковете тежки ударите глухи
 И воплиге на чезнещите ни души,
 Очите ни навикнали да гледат в мрак
 Престанаха предметите да различават,
 Ушите ни затъпкани са с прах и пръст,
 Телата ни изнемощели, обгорели,
 Видения зловещи, сенки страховити
 Човеци сме изгубващи човешки образ.

Старият рудничар

Окаяни сме ние хора

Рудничарите

Роби! Роби!

Прометей

С неизповедна горест думите ви слушам.
 За вас аз некога самопожертвах се,
 Не ме възпре най-пъкленото наказание,
 Кое то можеше Зевс да изобрети.